וערל בשר. שמתו אחיו מחמת מילה: לא יבא. והיינו אזהרה מדברי

קבלה בעלמא ולא לקי עלה: ומן המקדש לא יצא וגו'. כלומר אע"פ שמתו אביו ואמו אין לריך ללאת מן המקדש שאם יעבוד לא יחלל הא כהן אחר שלא ילא חלל: מי כסיב בגופיה. מי כתיב בכהן

הדיוט גופיה חילול מכלל דמכהן

גדול דכתי' ביה אונן (א) ואינו מחלל הוא

דקא אתי: ולא לישיבה. דכיון דלא

נבחר הוה ליה כזר ובפ"ב דובחים

(דף כג:) רמינן מכדי יושב כזר דמי

ומיחל עבודה אימא במיתה הוא כזר

אלמה תניא אינו במיתה והתם מפרה

לה משום דהוי זר ושלא רחן ידים

ורגלים ושתויי יין שלשה כתובים

הבאים כאחד דכתיב בהו מיתה ואין

מלמדין: אמר קרא בו. בתרומה

במיתה דכולהו נמי מיניה גמרי ואתא

בו למיעוטא ולא בעל מום ומסתברא

בעל מום הוא דקא ממעט ולא טמא

וטבול יום שהן ש פסול טומאתן

במיתה (כ): גמר חטא חטא מתרומה.

מעילה כתיב בהיי וחטאה בשגגה

והכא כתיב ולא ישאו עליו חטא

ומתוי: בו ולא במעילה. וממיתה

לחודה הוא דאמעיט דגבי מיתה

הוא דכתיב בוט אבל אזהרה מגמרא

גמר להזיד במעילה בגזרה שוה

דחטא חטא מתרומה: מה להלן

בידי שמים. דבמאתים וחמשים איש

דקרח בשרופים כתיב (במדבר יו): ר' יוחנן כן נורי וכו'. דס"ל נביא

שהדיח את הרבים בחנק. ולקמן מפרש

במאי פליגי: פלוגמא דר"ש ורבנן

באלו הן הנחנקיןש ויליף טעמא מקרא:

והא מנן. זר ששימש רבי עקיבא אומר בחנק ובברייתא קתני לר"ע

בסקילה: מחניתין ר' שמעון. דאמר

נביא שהדיח בחנק וזר ששימש מיניה

גמר ורבי שמעון תלמידו של רבי

עקיבה הוח וחמר לר"ע זר ששימש

בחנק נביא שהדיח בחנק: וברייחא

רבנן. בני מחלוקתו של רבי שמעון

ואף הם תלמידי רבי עקיבא הוו

ואמרי משמו סקילה בתרוייהו:

הדרן עלך אלו הן הנשרפין

ל) ובחים נון, ב) ובחים נג:, ג) פסחים לג. [לעיל פג. כריתות כב:], פג. נרימות נב.ן, ד) ופסחים שם וש"גן, ס) (זכחים יו.), ו) [לקמן
פע:], ו) לעיל סו. לקמן דף
פע:, ה) [לעיל פה:], ט) פטול טומחה. לש"ל, י) [ויקלא ה], ל) [ויקלא כב], ל) [שס], מ) [לקמן

גליון הש"ם גמ' וכל דבר הבא מו גמ' וכל דבר הבא מן הבלל. ע" שיטה מקובלת נב"ק דף ה" ע"א ד"ה אתיא תחת. ובמשובת מולדות אדם להרשב"א

הגהות הב"ח (h) רש"י ד"ה מי כתיב כו' אונן אינו כל"ל ואות ו' נמחק: (ב) ד"ה אמר קרא וכו' פסול טומאה

ובמיתה הק״ל:

סימן טו:

מוסף רש"י וערל בשר. שמחו אחיו מחמת מילה ולא רצו למולו, שיראים פן ימות גם הוא כאחיו (מו"ק ה.). ומן המקדש לא יצא ולא יחלל. לעיל מניה כמיב לאביו ולאמו לא יטמא, ובכהן גדול משחשי,וסמיך ליה ומן המקדש וגוי, כלומר אף ביום שמתו אביו ואמו אין לריך ללאת מן המקדש, אלא עומד המקדש, חנח עומד ומקריב, ולא יחלל, שאין הקדשים מתחללין בכך, הא הדיוט שלא יצא ועבד חילל ובחים מו.). ולא לישיבה. וכיון דלא נכחרו הוו להו זרים וזר מחיל עכודה (שם כג:). גמר חטא חטא מתרומה. לרוב דברים היא למודה מתרומה במסכת מעילה (יח:) כתיב הכא וחטאה בשגגה מקדשי ה' וכתיב בתרומה באוכלה בשוגג ולא שאו עליו חטא (קדושין מב:). בו ולא במעילה ממיתה הוא דמעטיה וגזירה שוה כדקיימא קיימא וילפינן אזהרה דמעילה מאזהרה דתרומה דכחיב ביה וכל זר לא יאכל קדש, ורוב הלכות מעילה כהנים בגזירה שוה זו (מכות כדמפרשי רבנן מינה . טעמייהו דמיעט רחמנא סענוייה דנויעם דחונה בתרומה ומתו בו, והאי בו מיעוטא בו ולא במעילה יפחחים וווח) שטו. נביא שהדיח. שמתנגל נשס הקב"ה לעבוד עבודת

כוכביס (לקמן פט:) הדרן עלך אלו הן הנשרפין

ובל דבר הבא מן הבלל אין דנין ובו'. לא דמי לההיא דפרק שני דזבחים (דף יח. ושם) דילפינן שתויי יין חוקה חוקה ממחוסר בגדים משום דדרשינן אין בגדיהן עליהן אין כהונתן עליהן וכן בכל הנהו דכתיב ולא יחללו דייקינן הא עבדו חיללו וילפינן חילול חילול

מתרומה ובתורם מן הרעה על היפה דלא ילפינן דליהוי במיתה חט חט מתרומה תירן הרב רבי יעקב דאורליינ״ש משום דהוי דבר הבא מן הכלל ולריך לחלק אמאי הוי דבר הבא מן הכלל טפי מהנך ובפרק כסוי הדם (חולין פה. ושם) דשרי רבי שמעון טריפה שנשחטה חולין בעזרה ומותרת בהנאה משום דהויא שחיטה שאינה ראויה ויליף ג"ש מוטבוח טבח והכן אע"ג דגבי חולין בעזרה לא כתיב זביחה אלא מן הכלל דדרשינן 0 ברחוק מקום אתה זובח ואי אתה זובח בקרוב מקום אין זה מן הכלל דהא כחיב כי ירחק ממך המקום וילפינן מוטבוח טבח דבוביחה הראוייה איירי ועל זביחה הראוייה דייקינן הא בקרוב מקום לא וכן בריש הבא על יבמתו (יבמות נה:) גבי העראה דיליף חייבי עשה כגון מלרי ואדומי דכחיב בהו דור שלישי יבא בג"ש ביאה ביאה אע"ג דלא כחיב ביאה אלא מן הכלל דדייקינן הא דור שני לא יבא הא נמי ניחא דילפינן בג"ש דדור שלישי יבא דההיא ביאה היא העראה והדר דייק הא דור שני נא יערה: אלא משמא ששימש. תיתה דהוה לן למילף מנותר טפי משום דחילול דיחיד מחילול דיחיד עדיף כדאמרן לעיל חילול דרבים מחילול דרבים עדיף דגבי בעל מום כתיב ואל המזבח לא יגש וגו׳ ובנותר כתיב כי את קדש ה' חלל לאפוקי תרומה דכתי׳ כי יחללוהו וכ״ת פסול הגוף עדיף אם כן לעיל דיליף טמח ששימש מתרומה ופריך דניליף מנותר הוה ליה לשנויי משום דפסול הגוף עדיף ולא משום חילול דרבים ויש לומר דהכא פסול הגוף דעבודה

מפסול הגוף דעבודה עדיף: בן ולא בבעל מום. כל הני דלעיל דלא ממעטינן דפסול טומאה הם כתרומה וטבל אע"ג דלאו פסול טומאה הוא דמי לתרומה טפי מהני: נמך חמא חמא מתרומה. תימה דמשמע בפ' בתרא דמכות

(דף יג.) דאיכא מלקות בקדשי בדק הבית דקא חשיב מעשר שני והקדש שלא נפדו ואמאי כיון דמתרומה ילפינן לא הוה לן למילף אלא דומיא דתרומה דקדישה קדושת הגוף כדאשכחן בזבחים שלהי פרק בית שמאי (דף מה:) דקדשי עובדי כוכבים

וערל בשר לא יבא אל מקדשי (לשרתני) אונן מנלן דכתיב יומן המקדש לא יצא ולא יחלל את מקדש אלהיו הא אחר שלא יצא חילל א"ל רב אדא לרבא ונילף חילול חילול מתרומה מה להלן במיתה אף כאן במיתה מי כתיב ביה בגופיה מכללא קאתי הוי דבר הבא מן הכלל יוכל דבר הבא מן הכלל אין דנין אותו בגזרה שוה יושב מגלן יאמר רבא אמר רב נחמן אמר קרא יכי בו בחר ה' אלהיך מכל שבמיך לעמוד לשרת לעמידה בחרתיו ולא לישיבה בעל מום ר' אומר במיתה וחכמים אומרים באזהרה מ"מ רֹבִי דכתיָב ָּאַךְ אַל הפרוכת לא יבא וגו' ויליף ³ חילול ⁴ חילול מתרומה מה להלן במיתה אף כאן במיתה ונילף חילול יחילול מנותר מה להלן בכרת אף כאן בכרת מסתברא מתרומה הוה ליה למילף שכן פסול הגוף מפסול הגוף אדרבה מנותר הוה ליה למילף שכן קודש פנים פיגול ונותר אלא מטמא ששימש גמר פסול הגוף מפסול הגוף קודש פנים פיגול ונותר מקודש פנים פיגול ונותר ורבנן אמר קרא יבו ולא בבעל מום יהזיד במעילה רבי אומר במיתה וחכמים אומרים באזהרה מאי מעמא דרבי אמר ר' אבהו יגמר יחמא יחמא מתרומה מה להלן במיתה אף כאן במיתה ורבגן אמרי אמר קרא בו בו ולא במעילה: זר ששימש במקדש: ®תניא רבי ישמעאל אומר נאמר כאן "והזר הקרב יומת ונאמר להלן "כל הקרב הקרב אל משכן ה' ימות מה להלן . בידי שמים אף כאן בידי שמים ר"ע אומר נאמר כאן והזר הקרב יומת ונאמר להלז יומת ההוא או חולם החלום ההוא יומת מה להלן בסקילה אף כאן בסקילה רבי יוחגן בן נורי אומר מה להלן בחנק אף כאן בחנק במאי קמיפלגי רבי ישמעאל ורבי עקיבא

רבי עקיבא סבר דנין יומת מיומת ואין דנין יומת מימות ורבי ישמעאל סבר דנין הדיום מהדיום ואין דנין הדיום מנביא ורבי עקיבא כיון שהדיח אין ידנין הדיום מהדיום ואין דנין הדיום מנביא ורבי לך הדיום גדול מזה במאי קמיפלגי רבי עקיבא ורבי יוחגן בן גורי בפלוגתא דרבי שמעון ורבגן דתניא ״נביא שהדיח בסקילה ר״ש אומר בחגק הא אגן תנן ״רבי עקיבא אומר בחגק תרי תנאי ואליבא דרבי עקיבא מתניתין ר׳ שמעון ואליבא דר׳ עקיבא ברייתא רבגן ואליבא דרבי עקיבא:

הדרן עלך אלו הן הנשרפין

לא מועלין בהן דגמרינן חט חט מתרומה ובתרומה כתיב בני ישראל ולא טובדי כוכבים ואמרינן בד״א בקדשי מזבח אבל בקדשי בדק הבית מועלין ומפרש טעמא דכי גמריטן מעילה חט חט מתרומה דומיא דתרומה דקדישא קדושת הגוף אבל קדשי בדק הבית דקדושת דמים לא וקלת יש לדחות ההיא דמכות דמיירי בקדשי מזבח שהוממו דשייך בהו פדיון אבל קשה ממעילה פרק הנהנה (דף יח:) דממעט מחובר ממעילה משום דגמרה מתרומה אלמא ילפינן קדשי בדק הבית מתרומה ויש לומר דהתם הוא דבעינן דומיא דתרומה משום דכתיב לה׳ לרבויי ולא גמרינן אלא דומיא דקדושת הגוף ואע"ג דרבי יוסי דריש ליה התם ולא רבנן מכל מקום לרבנן נמי אהני לגבי הכי דלא גמרינן קדשי בדק הבית מתרומה (וע"ע תוס' חמורה ג. ד"ה מאי תרומה):

הדרן עלך אלו הן הנשרפין

1. וּמִן הַמְּקְדָּשׁ לֹא יַצֵא וְלֹא יְחַלֵּל אַת מִקְּדָּשׁ אֱלֹהָיו כִּי נַוֶּר שֶׁמֶן מַשְׁחַת אֱלֹהָיו עֶלִיו אָנִי ַמְשְׁרָּוּרְ אֶלְיִּרְ אָלְיּ אָנְי יְיָ: ויקרא כא יב 2. בִּי בּוֹ בָּחַר יְיָ אֱלֹהֶיךְ מִבָּל שְׁבָטִיךְ לַעֲמֹד לְשָׁרֵת בְּשֵׁם יְיָ הוּא וּבְנָיו בָּל הַיָּמִים: דברים יח ה בָּל הַיָּמִים: בָּלְ נַנְּבָּרְם. 3. אַךְ אֶל הַפְּרְכֶּת לֹא בָבֹא וְאֶל הַמִּזְבֵּחַ לֹא יִגַּשׁ בִּי מוּם בּוֹ וְלֹא יִחַלֵּל אֶת מִקְדָשִׁי בִּי 4. וְשְׁמְרוּ אֶת מִשְׁמַרְתִּי ולא יִשְאוּ עַלֵּיו חַטָא ימתו בו כי יחללהו אַני יי מקדשם: . . ואכליו עונו ישא כי הנפש ההוא מעמיה:

י, בָּשֶׁל בַּ יִנְּבְּיכּל בַּיּבְּיל וְחָטְאָה בִּשְׁגָּה מִקְּדְשׁי יְיָ וְהַבִּיא אֶת אֲשָׁמוֹ לִייָּ אַיִל תְמִים מִן הַצֹּאן בְּעֶרְכְּךְּ שקלים בשקל :הַקְּרָשׁ לְאָשָׁם

. 7. ואתה ובניר אתר לְכָל דְּבֵר הַמִּזְבֵּח תִּשְׁמְרוּ אֶת בְּהֻנַּתְכֶם קַבָּל דְּבַר הַמִּזְבֵּח למבית לפרכת ועבדתם עָבֹרַת מַתְּנָה אָתַּן אֶת כְּהָנָתְכֶם וְהַזָּר הַקְּרֵב בְּהָנַתְכֶם וְהַזָּר הַקְּרֵב הַזְּר הַקְּרֵב במדבר יח ז ... 8. כּל הַקְּרֵב הַקְּרֵב אֶל מִשְׁכַּן יְיָ יָמוּת הַאִם תַּמְנוּ לגוע: יְהָעָּ. במובו יו כוּ פּ. וְהַנְּבִיא הַהוּא זוֹ חלְם הַחָלוֹם הַהוּא יוּמָת כִּי דָבָּר סְרָה עַל יְיָ אֱלֹהִיכָם הַמּוֹצִיא אָתָכָם מַאָרץ מִצְרִים וְהַפּּוֹךְ מִבְּית עַבָּדִים לְינִבּוְן בִּבֵּיוּ עֵבָדִים לְינִדִּינְן מִן הַדְּרֶךְ עָשֶׁר צִוְּךּ יִיְ אֱלֹהָיךְ לְלֶכֶת בָּה וּבִעַרְתָּ הָרָע